

[Hans Rasmussen.]

bejdsgiverforening ikke selv ved en arbejdskamp, som måske alligevel ville blive standset, kunne opnås de beløbsrammer til deling mellem de lavtlønnede, som lovforslaget indeholder, var det vistnok at bringe fagbevægelsens medlemmer og dermed lønmodtagerne fra asken og i ilden.

Regeringspartierne har måttet afvise ændringer i lovforslagets strukturelle opbygning, d. v. s. at oppositionens ønske om voldgift ikke kan tages i betragtning. Vi er heller ikke i stand til at ændre ved lovforslagets § 4, der tager sigte på, at når en overenskomst løber gennem en længere periode, må lønningerne kunne reguleres i overensstemmelse med prisernes bevægelse.

Det er mit indtryk, at i hvert fald venstres repræsentanter godt kunne have tænkt sig en anden reguleringsform. Men den, som lovforslaget indeholder, er nu bedst stemmende med den reguleringsordning, som de to parter lige siden 1939 har anvendt som et brugbart instrument. Vel har Dansk Arbejdsgiverforening forsøgt at komme bort fra denne reguleringsbestemmelse, men et sådant ønske bunder vel mere i et krav om at forringe overenskomsterne for arbejderne, end det bunder i ønsket om at bringe en inflationsस्कabende faktor ud af verden.

Under lovforslagets første behandling pegede man fra oppositionens side på professor Erik Hoffmeyer, som er en af de vise mænd, og man forsøgte at tage professor Hoffmeyer til indtægt mod gennemførelsen af lovforslaget om prisstop. Nu har professor Hoffmeyer jo også udtalt sig om pristalsreguleringen, og med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne citere nogle betragtninger, som professor Hoffmeyer har fremsat i et interview til dagbladet Aktuel. Professor Hoffmeyer siger her:

„Jeg har tidligere sagt, at jeg ikke mener, at den automatiske pristalsregulering har stor betydning som inflationsस्कabende faktor. Det mener jeg stadig — og jeg mener også, at pristalsreguleringen, når man har de lange aftaler på arbejdsmarkedet, er en rimelig garanti for lønmodtagerne for, at aftalerne overholdes, således at de aftalte lønningers værdi ikke udhules af prisstigninger“.

Nu er det imidlertid min opfattelse, at når vi gennemfører love om stop for priser,

avancer og udbytter, vil vi gå ind i en periode, hvor vi ikke kommer til at registrere prisstigninger, som det er sket navnlig i de seneste år, og som lovgivningen selv har givet et bidrag til f. eks. ved gennemførelsen af omsætningsafgiftsforliget og ved forhøjelsen af landbrugets priser. På disse områder har oppositionen været enig med regeringen og må selvfølgelig derfor tage sit ansvar for de prisstigninger, der her har fundet sted.

Forinden jeg vender mig mod det skarpe skyts, som navnlig er rettet mod lovforslagets § 3 fra Dansk Arbejdsgiverforening og oppositionen, vil jeg gerne pege på, at der i lovforslagets § 2 findes bestemmelser, der går ud på, at de ændringer, der i gældende overenskomster er opnået enighed om enten mellem de direkte overenskomstparter, ved forhandlinger mellem hovedorganisationerne eller ved forligsmandens medvirken; indgår som bestanddele i disse overenskomster, som nu fornys ved hjælp af lovforslaget.

Når det drejer sig om de specielle spørgsmål, har man i § 2, stk. 2, taget hensyn til og lagt vægt på, at de selvfølgelig kunne realitetsbehandles. Når der til forligsinstitutionen er fremsendt så mange uløste spørgsmål, som det er sket i denne overenskomstsituation, skyldes det, at der ikke mellem de to hovedorganisationer var enighed om nogen forhandlingsregel. Derfor udviklede tingene sig faktisk på den måde, at nogle organisationer rettede sig efter den skitse, som de to hovedorganisationer foreslog, andre havde ingen faste fremgangsmåder, og da Dansk Arbejdsgiverforening havde udstedt en parole om, at overenskomsterne skulle fornys uændrede, er det givet, at selv mange af de specielle spørgsmål, som burde have været løst, er blevet afvist ved arbejdsgivernes nej. Det er rigtigt, at § 2 giver råderum for, at ikke færdigbehandlede spørgsmål kan gå videre til behandling i et paritetisk nævn, og skulle der ikke her kunne opnås forståelse, kan nævnet suppleres med en opmand, der træffer afgørelsen.

Nu kan man vist ikke sige, at der ligger så klare afgørelsesformer eller -traditioner i forligsinstitutionen ved behandlingen af de specielle spørgsmål. Det er derfor min opfattelse, at skulle der være specielle spørgs-